

From Aiki News 2000 No.126(Fall Issue)

Az Aikidonak szentelte az életét tanáraival és barátaival együtt

Interjú Kazuo Igarashi-val (7. dan)

Az Aikido Hashimoto dojo Hashimotóban, Sagamihara-shi városában, Kanagawa tartományban található. Minden nap a dojo számos tagja jár edzeni ebbe a lakóövezetben található dojoba. Ennek a csoportnak a tanítója Kazuo Igarashi, (7. dan). Kobayashi shihan tanítványaként most a világot járja Aikidot tanítva. Az interjú során az alábbi kérdéseket tettük fel Igarashi shihannak.

A zárkózott gyerekkor

Aiki News: Kobayashi Shihan egyetemista kora óta tanította Igarashi Shihant, majd ezt követően hosszú évekig volt Kobayashinál instruktorkor. Úgy tudom Niigata tartományból származik. Igaz ez?

Igarashi: Igen, igaz. A szülővárosom Mikawa-mura Higashi Kanbara-gun, Niigata tartományban, amely Fukushima tartomány közelében található. Itt éltem 4 éves koromig. A szomszéd falu Tsugawa, ahol Shiro Saigo (Judo ka) született. Én 1946-ban, közvetlenül a második világháború után születtem. Gyerekkoromban sokszor költöztünk, mert apám egy életbiztosító társaságnál dolgozott. Öt éves koromtól kezdve a leghosszabb időszak, amit egy helyen töltöttünk 2-3 év volt, a legrövidebb pedig 6 hónap. Általános iskolás koromban háromszor költöztünk, majd a középiskolai évek alatt szintén háromszor váltottunk lakóhelyet, és minden költözés egyben iskolaváltást is jelentett számomra. Az általános iskolát Niigata tartományban végeztem el, a középiskolát pedig Sapporóban, Hokkaido tartományban.

Úgy gondolná, hogy jó síelő voltam, mert olyan országban nőttem fel, ahol gyakran havazik? Nos, harmadikos korom környékén Takadában éltem, ahonnan maga a síelés is származik Japánban. Télen a testnevelés órákon mindig síeltünk. Akkoriban síléchez erősített gumicsizmát használtunk, ami nem volt különösebben vonzó látvány.

Fiatalkoromban nem jelentett problémát az állandó költözés, de később, idősebb koromban megnehezítette a barátkozást, így inkább befelé fordultam, és csak kevés közeli barátom volt a középiskolai évek során.

Aiki News: Szóval elkezdett harcművészettel foglalkozni, de ha jól tudom nem Aikido-t, hanem Judo-t kezdett tanulni, így van?

Igarashi: Amikor elkezdtem a Tsurumi középiskolát Yokohamában, nagyon visszahúzó, szégyenlős voltam, ezen akartam változtatni, ezért kezdtem el Judo-zni. Korábban nem nagyon sportoltam semmit, illetve a labdajátékok terén kifejezetten ügyetlennek bizonyultam, ezért is választottam a Judo-t, ahol 3 év alatt jutottam el az első dan fokozatig.

A Mitsuike Park az iskola mögött volt, ahol a futás az edzések szerves része volt. Nagyon erőt próbáló edzések voltak, különösen nekem a kis termetemnél fogva, mivel 160 cm és mindössze 50kg voltam, ezért is volt nehéz eleinte versenybe szállni. A judo megváltoztatta a személyiségemet is, jobban megnyíltem, és magabiztosabb lettem. A judo nagyon kemény volt, de ugyanakkor jó hangulatban teltek az edzések, és összességében értékes tapasztalat volt kipróbálni más harcművészetet is.

Találkozás az Aikidoval

Aiki News: A Meiji Egyetemre járt?

Igarashi: Igen, 1964 áprilisában Politika és gazdaságtudományt kezdtem tanulni, és itt találkoztam először az Aikido-val. Habár elvégeztem a tanulmányaimat, én mégis azt szoktam mondani igazándiból Aikido-ból diplomáztam nem pedig politika és gazdaságtudományból. (Nevetés)

1955 körül volt egy Aikido klub az egyetemen, amit még Kobayashi Sensei alapított, amikor az egyetemen tanult. Én nem is hallottam az Aikido-ról korábban, akkoriban nem számított nagyon népszerű harcművészetnek, nem találkoztam Aikido-ról szóló írással sem. Életemben először egy kezdőknek tartott Karate Shorinji Kempo és Aikido bemutatón láttam Aikido-t, és azonnal megérintett.

Aiki News: Igaz az, hogy Kobayashi sensei a Meiji Egyetem instruktora volt fiatalabb korában?

Igarashi: Így igaz. Kobayashi sensei pont 10 évvel volt idősebb nálam, de tele volt energiával. Habár fiatal volt, nem volt tele agresszióval. Habár nagyon korai tanítványai azt mondták róla, hogy régebben nagyon kemény és agresszív volt. Én magam heti hat napot edzettem, a vasárnapok kivételével, az edzések pedig intenzív 2 órás edzések voltak. Az oktató és tanítvány közötti kapcsolat nagyon hierarchikus volt.

Aiki News: Az Aikido mely aspektusa vonzotta?

Igarashi: A judo-ban például egy kis termetű egyén sosem fog legyőzni egy nála nagyobb termetűt. Az aikido-ban viszont ez nem így van, én is és Kobayashi sensei is kistermetűek vagyunk. De nemcsak Kobayashi sensei volt alacsony termetű, hanem például Tohei Koichi sensei és Ueshiba Kisshomaru sensei, valamint az akkor instruktorok jelentős része is, habár amikor magukra öltötték az Aikido gíjt nagyobbak tűntek. Látni ezeket a hasonló termetű sensei-eket nagy hatással volt rám. Egy másik jellemezője az Aikido-nak, ami megfogott, az volt, hogy az Aikido-ban nincsenek versenyek, míg a judo eléggé versenyorientált. Ha egy szóval kellene jellemeznem az Aikido-t, azt mondanám az Aikido remek szórakozás. Az érdekelt, hogyan lehet létrehozni, megragadni és használni a Ki-t. Az Aikido-ban van valami rejtelmesség, ami a judo-ból hiányzik, s ami engem megfogott. Amikor tanítvány voltam, lehetőségem volt részt venni olyan órákon, amiket sok sensei együtt tartott. Ma már ezek a sensei-ek szétszóródtak a világ számos országába. Mielőtt a Meiji Egyetemre kerültem, volt egy végzős diák, Asai sensei, aki annak szentelte magát, hogy teljes időben Aikido-t tanítson Németországban. 4 évvel volt idősebb nálam, így amikor elkezdtem tanulni ő akkor végzett, elkerültük egymást.

Aiki News: O' sensei (az alapító Morihei Ueshiba) élt még ekkor?

Igarashi: Igen, számos alkalommal láttam őt az edzések során. Azt hittem Waka sensei (korábbi doshu) hihetetlenül jó volt, de O'sensei még nála is jobb volt. Ő volt nekem az Isten, mindig egyfajta isteni jelenlét lengte körül. Mindig amikor O'sensei belépett a dojo-ba, hallottad hogy valaki azt kiabálja „stop” majd tapsol, erre pedig az összes tanítvány leült seiza-ba és üdvözölte őt. Amikor közöttünk volt, az uchideshi-ken (benntlakó tanítványok) mutatott be technikákat, illetve filozófiai történeteket mesélt.

Aiki News: Valaha hajtott végre technikát Önön O'sensei?

Igarashi: Nem, sajnos nem volt ilyen alkalom. Ha tudtam volna hogy egész életemben ezzel fogok foglalkozni, biztos hogy kezdeményeztem volna gyakorlatot O'sensei-el, még akkor is ha ez

tolakodásnak számított volna. A technikájáról kérdez? A mozdulatai olyanok voltak, mintha nem is érintette volna meg a másik félt, amikor az iriminage technikát csinálta. Furcsa volt látni ahogyan azokat az oktatókat dobálta, akik engem szoktak dobálni.

Aiki News: Van más emléke is arról az időszokról, amikor az Aikido klubban tanult?

Igarashi: Emlékszem az edzőtáborokra, amelyek kemények voltak, de nagyon érdekesek. Az edzőtáborok felét súlyokkal való edzéssel és futással töltöttük. Erre azért volt szükség, hogy a tanítványok egy része lemorzsolódjon, mert túl nagy létszámú csoportok voltak. És milyenek voltak az aikido bemutatók az egyetemen? A bemutatók során gyakran igazi karddal mutattam be a tachidori technikát. Ma már kiráz a hideg erre gondolva, eszembe se jutna ilyesmit tenni, mert túl veszélyes. Jó dolog fiatalnak és rettenthetetlennek lenni.

Az egyetem harmadik évében elkezdtem az laido-t és Jodo-t is tanulni egy közeli egyetemen. Azonban miután kipróbáltam a Judo-t és más harcművészeteket, megértettem az Aikido nagyszerűségét.

Élet a Kobayashi dojoban

Aiki News: Szóval az egyetem után elkezdett dolgozni?

Igarashi: Igen, egy kiadó vállalatnál dolgoztam szerkesztőként, amely mérnöki területre specializálódott. A hatvanas évek gyorsan fejlődő gazdasága arra kényszerített, hogy éjt nappallá téve dolgozzak, így egy ideig egyáltalán nem is volt időm az Aikido-ra. A dojo által szervezett eseményeken azért részt vettem, mint például az etsunen geiko (év végi edzés). Öt év elteltével azonban felmerült bennem a kérdés, hogy tényleg ilyen életet szeretnék-e. A munka annyira magába temetett, hogy egyáltalán nem maradt szabadidőm, én pedig tudtam, hogy még túl fiatal vagyok, és szeretnék felfedezni új dolgokat. Így hát otthagytam a munkámat, és úgy döntöttem, hogy elkezdek komolyan az Aikido-val foglalkozni. Ezt követően a Tokorozawa dojo megnyitó ünnepségén Kobayashi sensei elé járultam, és a beleegyezését kértem hogy benntlakó tanítvány lehessenek.

Aiki News: Vagyis Uchideshi?

Igarashi: Nem, inkább potyázó (nevetés). Az öt év munka során elegendő pénzt sikerült félretennem, hogy legalább két évig megéljek munka nélkül, így hát megkértem Kobayashi sensei-t, hogy fogadjon be a dojo-jába. Tokorozawa dojo 1972 novemberében nyílt meg, és én úgy terveztem, hogy ott fogok élni. Ehelyett azonban lehetőséget kaptam, hogy a Kodaira dojo-ban éljek, ahol Kobayashi sensei is lakott. 1973 január 1-én költöztem be. Természetesen fizettem a lakhatásért és edzéseikért.

A fiatal tanítványok gyakran kérdezik, hogy mennyi volt a fizetésem, és hogy ők mennyit fognak keresni Uchideshi-ként, és hát meglepődnek, amikor meghallják, hogy bizony a tanítvány fizet a sensei-nek. A kiadóvállalat megengedte nekem, hogy akkor dolgozzak, amikor szabad vagyok, így napközben dolgoztam, este pedig visszatértem a dojo-ba.

1973-ban mutatták be Bruce Lee nagy sikerű filmjét, melynek hatására hirtelen sokan akartak harcművészetet tanulni. A sensei-ek nagyon elfoglaltak voltak, így hát Kobayashi sensei szembesített a kérdéssel „Mit akarsz tenni? Igazi oktatóvá akarsz válni?” Olyan helyzetbe kerültem, ahol választhattam, hogy ezzel szeretnék-e karrierszerűen foglalkozni, de még mindig bizonytalan voltam a megélhetés biztonságát illetően, így B tervként elvégeztem egy akupunktúra iskolát. 3 évvel később megszereztem a képesítést, amit azonban eddig a napig nem is használtam, habár úgy érzem

fejlődtem általa. A nyomópontokat, amiket megtanultam az Aikido-ban is tudtam kamatoztatni. Ahogyan a Kobayashi dojo elkezdett terjeszkedi, elkezdtem tanítani. Az élmény, amit Kobayashi sensei-el való együttélés jelentett, fantasztikus volt, együtt ettünk ittunk, fürdőztünk, és hajnalokig beszélgettünk. Kobayashi sensei azt vallotta, hogy minden étkezéshez alkoholt is jár. Biztosan megterhelő volt a folyamatos jelenlétem Kobayashi sensei felesége számára, ami egészen 1976-ig, házasságkötésemig tartott.

Tanítás Európában

Aiki News: Szóval 1978-ban Európában tanított?

Igarashi: Igen Toshikazu Ichimura Sensei meghívott, hogy tanítsak Svédországban, Finnországban, és a környező skandináv országokban. Mielőtt elhagytam Japánt, Kobayashi sensei tanácsot adott, hogyan relaxáljak mielőtt tanítok egy idegen országban. Azt javasolta, hogy először üljek le seiza-ba, hajoljak meg, majd vegyem szemügyre minden egyes tanítvány arcát a terem egyik végétől a másikig. Azt is mondta, hogy kezdjem a tanítást suwari waza technikákkal és haladjak az ushiro waza technikák felé. Úgy találtam, hogy ezek a tanácsok tényleg működnek. Először, amikor a diákok ültek, nem látszott, hogy mekkora természetűek, amíg fel nem álltak, és többé már nem láttam a falat mögöttük. Azt hittem bajban leszek (nevetés) és megértettem miért mondták, hogy kezdjek suwari waza technikákkal. A külföldi tanítványokat komolyan és tiszteletteljesnek találtam, nagyon lelkesek voltak, és igen nagy tudással rendelkeztek az Aikido-ról és O'sensei-ről. Miután egy évig jártam a skandináv országokat, visszatértem Japánba.

Aiki News: Észrevett valamiféle változást, miután visszatért Japánba?

Igarashi: Magabiztosabb lettem, és mások is azt mondták, hogy jobban tanítok. Mivel angolul nem beszéltem jól, ezért gesztusokkal, mozdulatokkal próbáltam inkább magyarázni. Úgy gondolom, hogy a tanításom azért javult, mert sokat kellett gondolkodnom rajta, hogyan tudják a tanítványok megérteni a legegyszerűbben, amit mondani akarok. Kobayashi sensei-nek is megvan a maga sajátos tanítási stílusa, és még manapság is minden évben kétszer elutazom a Skandináviai országokba tanítani.

Az Aikido tett azzá, aki ma vagyok

Aiki News: Köszönjük hogy időt szánt ránk. Még egy utolsó kérdés: Milyen előnyei vannak hogy Aikido-zik?

Igarashi: Az előnyök? Az Aikido tett azzá, aki vagyok. Nem állt szándékomban instruktorként lenni, de végül hosszú évek tétovázása után 1983-ban megnyitottam saját dojo-mat. Úgy érzem én nem fektettem túl sok energiát abba, hogy azzá váljak, aki vagyok, de végül minden jól alakult. Manapság is elutazom Skandináviába, Ausztráliába, Kanadába stb., de ez a sok utazás sokat kivett belőlem, ezért azon gondolkodom, hogy a jövőben kevesebbet utazom majd. Asai sensei azt mondta nekem, hogy meghívást kapni egy kiváltság, és ha a tanítványok nem szeretnék, nem hívnának meg újra és újra. Folyamatosan nagy hangsúlyt fektetek a tanításra, mert még mindig rengeteg országban akarok tanítani. Ha nem lenne már mit átadnom a tanítványoknak, bizonytalan lennék, ezért magam is sokat edzek. Folytatom a tanítást egészen addig, amíg azt nem mondják, hogy már nincs mit átadnom.

Riporter: Tsukasa Matsuzaki 2000. szeptember 5. Hashimoto dojo